

Έντουαρντ Άλμπι

Ποιός φοβάται τη Βιρτζίνια Γούλφ,

ΥΠΟΘΕΣΗ

Το πιο γνωστό έργο του Άλμπι, έχει θέμα την ανελέητη καταπιεστική σχέση ενός μεσόκοπου ζευγαριού διανοουμένων, του Τζορτζ και της Μάρθας οι οποίοι μπροστά στους καλεσμένους τους θα ξεδιπλώσουν έναν μυθικό καυγά γεμάτο αλληλοκατηγορίες, αποκαλύπτοντας ένα γάμο που έχει μετεξελιχθεί σε καταδυνάστευση, από την οποία δεν μπορούν να αποδράσουν καθώς σιχαίνονται ολοκληρωτικά και ταυτόχρονα εξαρτώνται απόλυτα ο ένας από τον άλλον. «Οι άνθρωποι λένε ψέματα στον εαυτό τους για το ποιοι είναι και πώς βλέπουν τον εαυτό τους. Το έργο μου αφορά την ανικανότητά μας να είμαστε αντικειμενικοί με τον εαυτό μας» είχε πει ο συγγραφέας για το έργο του.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

[.....]

Μάρθα: Γιατί δεν θες να με φιλήσεις;

Τζορτζ: Να σου πω, αγάπη μου... Γιατί, αν σε φιλήσω, θα ερεθιστώ τόσο πολύ που δεν θα με κρατάει τίποτα. Θα σ' αρπάξω και θα σε βιάσω άγρια, εδώ, πάνω στο χαλί. Θα έρθουν οι καλεσμένοι σου, θα μας δούνε και σκέψου μόνο τι θα 'λεγε ο πατέρας σου όταν μάθαινε αυτή τη σκηνή.

Μάρθα: Είσαι γουρούνι.

Τζορτζ: (μιμείται το γουρούνι) Οϊνκ, όινκ, όινκ.

Μάρθα: Χαχαχα. Και τώρα φτιάξε μου άλλο ένα ποτό, γκόμενε.

Τζορτζ: Χριστέ μου! Πώς το κατεβάζεις έτσι...

Μάρθα: (μιμείται το παιδάκι) Διπθάω.

Τζορτζ: Αν είναι δυνατόν!

Μάρθα: Ακου, μανάρι μου, στο ποτό μην τα βάζεις μαζί μου γιατί εκεί σε σκίζω από χέρι. Παράτα με λοιπόν.

Τζορτζ: Το βραβείο της χυδαιότητας εγώ σ' το έχω απονείμει εδώ και πάρα πολλά χρόνια και δεν ξέρω τι άλλο.

Μάρθα: Λόγω τιμής, αν υπήρχες, θα σε χώριζα.

[.....]

Μάρθα:

Όλοι σας είστε αποτυχημένοι. Εγώ είμαι η Μάννα Γη, κι εσείς, όλοι, είστε αποτυχημένοι. Έχω σιχαθεί τον εαυτό μου. Περνώ τη ζωή μου με τιποτένιες, χωρίς καμιά σημασία απιστίες... δήθεν απιστίες. Ορμάμε στην Οικοδέσποινά ; Ωραίο αστείο. Μια παρέα από μεθυσμένους ανίκανους ηλίθιους. Η Μάρθα τους κλείνει το μάτι... και οι ηλίθιοι χαμογελούν σαν χαζοί, της ρίχνουν κι αυτοί ματιές και ξαναχαμογελούν, η Μάρθα ξερογλείφεται... και οι ηλίθιοι ορμάνε στο μπαρ να πάρουν λίγο κουράγιο και παίρνουν λίγο κουράγιο και γυρνάνε πίσω στη γερο-Μάρθα. Εκείνη τους κάνει μερικά κουνήματα που τους ερεθίζουν... εγκεφαλικά... κι έτσι ξαναορμάνε πάλι στο μπαρ για να πάρουν λίγο ακόμα κουράγιο... ενώ οι γυναίκες τους και οι αγαπημένες τους κάνουν πως δε βλέπουν... πως τάχα κοιτάν έξω απ' το παράθυρο... πράγμα που κάνει τους ηλίθιους να ξανατρέξουν στην κάνουλα για να ξαναγεμίσουν το ντεπόζιτό τους, ενώ η Μάρθα κάθεται εκεί με ανεβασμένα τα φουστάνια πάνω απ' το κεφάλι της... ασφυκτιώντας! Δεν ξέρεις πόσο αποπνικτικό όταν έχεις το κεφάλι σου μέσ' στα φουστάνια σου! Ασφυξία! Περιμένοντας ν' αποφασίσουν οι ηλίθιοι! Στο τέλος βρίσκουν το κουράγιο τους... αλλά αυτό είν' όλο, μωρό μου! Μάλιστα φίλε μου, μερικές φορές υπάρχουν πολύ καλές δυνατότητες, αλλά... Αλλά έτσι έχουν τα πράγματα σε μια πολιτισμένη κοινωνία.

....

Κλαίω όλη την ώρα. αλλά βαθιά μέσα μου, έτσι κανείς δεν μπορεί να με δει. Κλαίω όλη την ώρα. Και ο Τζόρτζ κλαίει όλη την ώρα.. πάρα πολύ. Και οι δύο κλαίμε όλη την ώρα, και έπειτα αυτό που κάνουμε, παίρνουμε τα δάκρυα μας και τα βάζουμε στο πάγο, στις διαβολεμένες παγοθήκες μέχρι να παγώσουν και μετά ... τα βάζουμε ... στα ποτά μας ".